

“Vreme” kao inverzno-opozitna struktura “prostora”

Pojam vremena je, kako smo to već više puta napomenuli u prethodim tekstovima ovog serijala, veoma teško opisati imajući na umu da ono ne postoji u našem čulnom iskustvu¹. Ipak, da bismo se mogli upoznati sa hipotetičkim, izuzetno složenim, strukturama prostorvremena kakva je na primer “Fraktalna super-simetrija dvostruke, četverodimenzionalne, toroidalne, spirale” Daniela Srse² koju razmatramo u ovom tekstu, morali smo prethodno razjasniti jedan još mnogo opštiji i složeniji

pojam: trodimenzionalno vreme!

Imajući u vidu težinu ovog zadatka, obzirom da su nam sve vremenske kategorije pojmljive samo indirektno i posredno preko nekih drugih, koliko – toliko bliskih nam pojmova, mi smo koristili one koje je koristio P.D. Uspenski (“Novi model univerzuma”, Metaphysica, Beograd, 2002.).

Da se podsetimo ukratko. Linija određena tačkama - trenucima postojanja: pre – sada – posle, je linija postojanja materijalnog tela u vremenu i predstavlja, tj. opisuje, VREMENSKO kretanje nekog materijalnog objekta, uzetog kao

tačka, duž linije sačinjene od niza trenutaka postojanja. To je vreme u klasičnom smislu, jedino za koje znamo u svom uobičajenom, svakodnevnom životu - za koje mislimo da je jedino-postojeće i dovoljno dobro objašnjeno postojećim teorijama. Ipak, postoje brojne kosmogonije u kojima to nije tako. Po ideji koju trenutno razmatramo, “vreme” je inverzno-opozitna struktura “prostora” i kao takva takodje trodimenzionalna kategorija. Fizičko “vreme” kakvo mi poznajemo i smatramo jedino mogućim i postojećim, predstavlja samo prvu dimenziju “stvarnog (3D) vremena” i na neki način, četvrtu³ dimenziju “prostora” unutar iste (jedinstvene) višedimenzionalne strukture prostor-vremena.

Fraktalna super-simetrija dvostruke spirale Daniela Srse

Veliki broj mislioca drevnog sveta ali i mnogi naši savremnici smatrali su da prostorno vremenska struktura ima spiralnu formu, dakle strukturu sličnu onoj kakvu imaju i DNK molekuli⁴. Imajući u vidu građu elektromagnetnog talasa a posebno unutrašnje odnose magnetnog i električnog polja, načine njihove promene i međusobnog uticaja tokom propagacije – ovakvi stavovi nisu bez osnova. Šta više. Moje shvatanje strukture prostor-vremena nastalo je na osnovu baš ove ali i niza brojnih drugih analogija između kinematike i elektromagnetizma koje sam uočio. Ipak, najveći uticaj na formiranje ovde opisane strukture prostor vremena imala su teorijska i praktična istraživanja Teslinog dela, posebno njegovih Ne-Hercijanskih talasa do čije sam teorijske “vizije”, odnosno očekujuće strukturne forme, došao sintezom nekoliko opšte-važećih kosmičkih zakonitosti i spoznaja i iznetih u delima Walter Russell-a, P.D. Uspenskog (Gurđijev), Eduarda Širea, Hermana Hesea ...

Prema “Prophet’s manual”-u Daniela Srse /2/, fizičku realnost kreira geometrija tri ekvivalentne suprotnosti⁵ - dve u “površinskom” (prostor-vreme) planu i jedna u (dubinskom) smeru, u pravcu linije simetrije. Stvarnost je holografika. Ono što smatramo fizičkim aspektom ovde i sada, čini simultanost (iz perspektive vremenskog okvira) i preklapanje (iz perspektive prostornog okvira) dva dijametralno suprotna viđenja jedne istine ali - uz koherentnost (rezonantnost) te prostor-vreme dualnosti sa njenim jedinstvenim (nematerijalnim) izvorom⁶. Fizička realnost u smislu trajanja i materijalnosti ne postoji bez kontrasta međusobno usklađenih, ekvivalentnih suprotnosti, prostor-vreme-dualnosti i njenog jedinstvenog izvora koji su, svaki za sebe, po ½ celine (kvantuma), dok su prostor i vreme kao međusobno inverzni “delovi” dualiteta-prostorvreme svaki po ¼ celine.

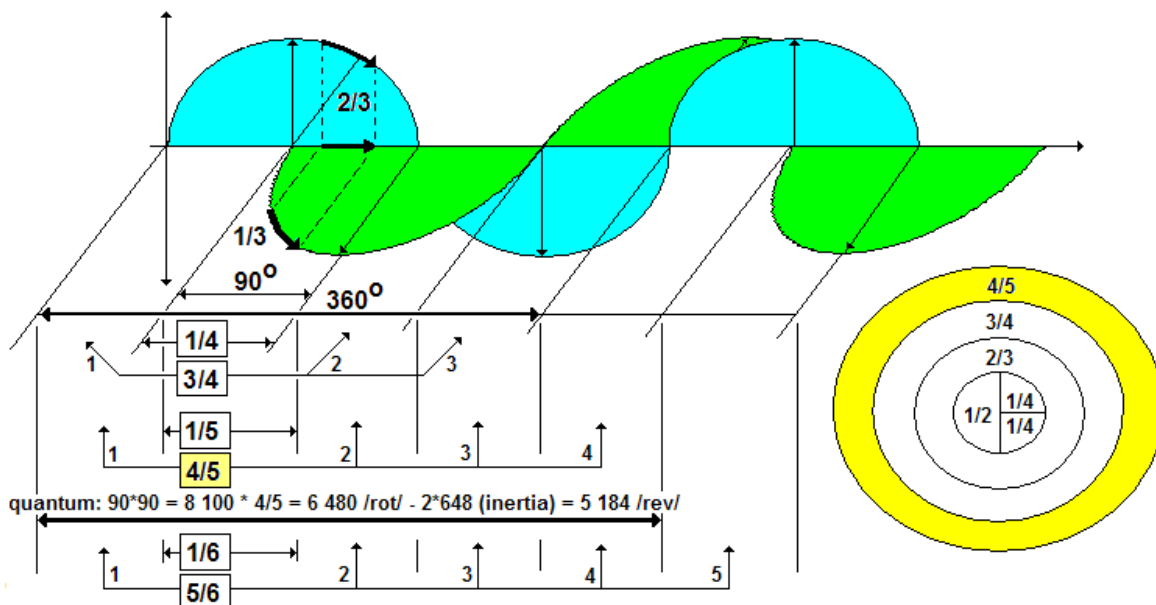
Sama suština - jedinstveni izvor objekta-događaja je izvan percepcije, jer bez kontrasta jednako-suprotnih elemenata nema stvarnosti (gm: kao Jin/Jang, radna/reaktivna energija; induktivni i kapacitivni otpor i sl.) a jedino stvarna (opažljiva) je dualna prostorno-vremenska forma i to samo ako je koherentna (uskladena, rezonantna) sa svojim jedinstvenim izvorom. Fizičko je stvarno samo zato što je koherentno sa ne-fizičkim.

Neuravnotežena (nekoherentna, nerezonantna) stvarnost je (postaje) realna samo u delu zakrivljenosti manjoj od 90° što je 1/4 vremenske zakrivljenosti u prostoru i/ili prostorne zakrivljenosti u vremenu, odnosno samo u delu manjem od ¼ kvantuma ili jednog ciklusa zakrivljenosti dvostruke

spirale. "Dubinski ugao" od 90° je oblast koherentnosti (ravnoteže, rezonantnosti) u kojoj se filtrira bilo kakva nekoherentnost koja može egzistirati isključivo u okviru prostora ili vremena (latentno odnosno virtualno, kao reaktivna energija npr.). Ta oblast je prostor (zapremina) vremena, kao i vreme (trajanje ili kretanje) prostora (zapremine). Obzirom da je dualnost prostor-vreme $\frac{1}{2}$ kvantuma, njihova ekskluzivna stvarnost jednog u kontekstu drugog, ograničena je relativnim preklapanjem u delu prostora i/ili privremenog trajanja u vremenu, što je $(1/2)/(1/(1/2)) = 1/4$ ciklusa dvostruke spirale.

Budući da su prostor i vreme ogledalske slike jedno drugog - jedno ("ovde") je "površinska" ("spljoštena") projekcija drugog (iz "tamo"). Jedno je samo 3D (projekcija) drugog 4D (izvod funkcije; V^4/S^3) i to je razlog zašto je prostor trenutna (trenutak vremena, tačka) dok je vreme postepena promena prostora (trajektorija, linija)⁷. U sledećoj rekurziji od 90° gravitacija se ispoljava kao konstanta a prostor kao njena postepena promena.

Zemlja je okrugla (koherentnost) samo "odozgo" – dok je "ovde i sada" "spljošten" prostor. Na isti način je svemir, atom, prostor, vreme, masa i energija ili bilo šta drugo "pljosnata" dvojnost u jednoj perspektivi i kružna zakrivljenost u narednoj perspektivi, zbog dimenzionalne (3D/2D) neravnoteže između prostora i vremena. Jedno je "sadašnji-neposredan" trenutak (veličine), a drugo njegova postepena promena. Ta (dimenzionalna) neuravnoteženost je konstantna u domenu manjem od kvantuma odnosno manjem od $\frac{1}{4}$ zakrivljenosti. Gravitaciona konstanta postoji sve dok je prostor/vreme odnos manji od 90° (analogno odnosu E/H unutar tzv. near/far field).

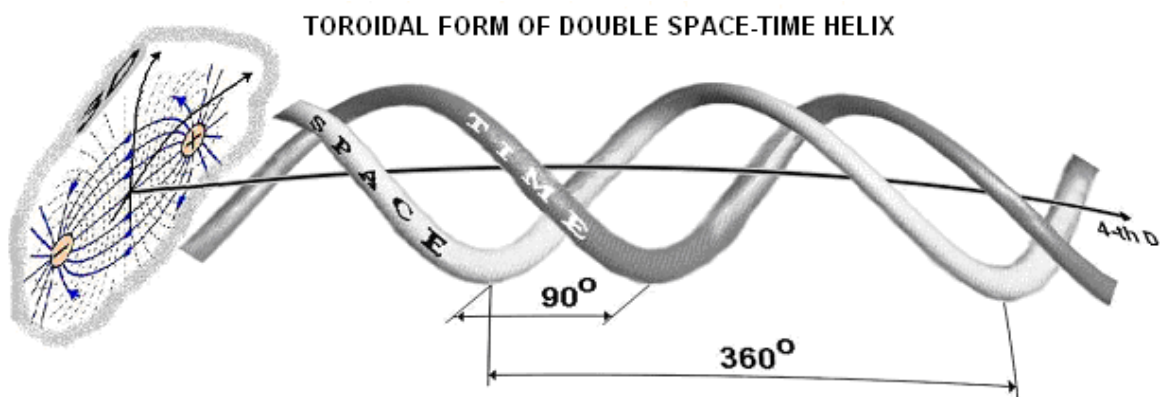

Svemir je jedna mogućnost vremena u prostoru i atom je jedna prostorna mogućnost vremena - oni su obrnuto proporcionalna prostor/vreme koherentnost ovde i sada. Oni su afirmacija i negacija iste stvari (gravitacije!) obrnuto proporcionalni, isprepleteni, obmotani međusobno u vremenu i prostoru (ovo je u prilog moje ideje da je g =inverzija elektroslabe sile). Ali suština je njihova koherentnost (gravitacija) sada i ovde. Njihova povezanost iskazana je njihovom envelopom - inercijalnim okvirom koji obuhvata i prostor i vreme a koji su realni u ovde i sada i to je gravitacija. **Gravitacija je hiperprostor - to je prostor od prostora** ili ne-lokalni kvantum koji obmotava (envelope) lokalni kvantum "izvan" i "unutar". Vreme je linija simetrije ili koherentnost (usklađenost) između takvih obrnuto proporcionalnih lokalne i ne-lokalne prostorne stvarnosti. **Vreme je 90° ugaona (dubinska) zakrivljenost prostora a gravitacija je naredna 90° -ska zakrivljenost vremena.** (gm: antigravitacija je inverzija gravitacije ili naredna 90° -ska zakrivljenost prostora). Prema /2/ vremenski kvantum u kontekstu svemira je 5184-godišnje razdoblje ($1,63 \cdot 10^{11}$ sec.), dok se u kontekstu atoma isti taj interval ponavlja beskonačno mnogo puta (u formi prostornih tačaka; prečnik atoma $\sim 10^{-10}$ m). **5184-godišnji period je $\frac{1}{4}$ orbitalne precesije** (gm: 20 736 god., napredovanje PERihela, REVolucionara), **dok je 6480 godina $\frac{1}{4}$ osne precesije** (gm: 25 920 god., prec. EKVinocija, ROTacijska).

To je razlog zbog kojeg je jedan ciklus precesije ekvinocija 5, a ne samo 4 ciklusa vremena ($5184 \cdot 5/4 = 6480$!!!) - to je kvadropol $4 \times 1/4 + 1/4$ inercije ili $5/4$ fraktalnosti (5 sunaca solarnog kalendara Maya /Velika zodijska godina/ = 5 ciklusa, svaki po 5125 god = 25 625).

Realnost je fraktalna rekurzija (ponavljanje). To je $1/2$ "unutar" a koje je $2/3$ "izvan", zatim $2/3$ "unutar" je $3/4$ "izvan". Zatim opet $3/4$ "unutar" je $4/5$ "izvan" i $4/5$ "unutar" je $5/6$ "izvan". To je ponavljanje niza samosličnih obrazaca koji se međusobno razlikuju za 1D ili za vrednost brzine svetlosti. To je uvek jedan (novi) smer između (dva postojeća), jednak i suprotan inerciji oba - to je prostor jednog i vreme drugog. To je prostor u kontekstu vremena, vreme u kontekstu gravitacije, gravitacija u kontekstu antigravitacije itd., što je obrnuto proporcionalno zamotavanje dvostrukih spirala "unutar" i "izvan" (gm: kao širenje EMT). To je beskrajn niz ljuski – domena, jednih unutar drugih. Svaka ljuska-domen je dualnost dveju jednakih i suprotnih ljuski-entiteta, prostorne i vremenske, koje rotiraju u suprotnim smerovima. Njihova koherentnost (usklađenost) u $1/4$ zakrivljenosti je kvantni skok iz jednog u drugo koherentno kvantno stanje - bez obzira da li se radi o malom prostoru atoma ili velikom prostoru svemira.

Prostor-vreme kao 4-dimenzionalna torusoidalna spirala

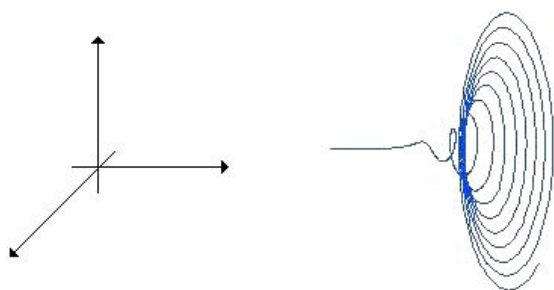

Imajući u vidu osobine Rieman-ove hipersferne strukture (4D "lopta"), postavke modela KGE, ideju fraktalne super-simetrije dvostruke spirale Daniela Srse kao i brojne druge radove i ideje o "vremenu" kao inverzno-opozitnoj strukturi "prostora" /4/, konačno mogu izneti moje shvatanje strukture prostorvremena.

U skladu sa terminologijom korištenom u Modelu KGE i VOS, smatram da je Jedinstvo prostor-vreme-materije, višedimenzionalna, hologramski ustrojena struktura fraktalnog tipa, koja se najpribližnije može opisati kao dvostruka spirala toroidalnog oblika u kojoj su prostor i vreme dva ekvivalentna ali inverzna entiteta. U topološkom smislu oni su "ogledalske slike" tj. "izvan-unutar" inverzije jedno drugog, pod-domeni (hemi-hipersfere) jedinstvene (hipersferne) oblasti čija je struktura oblika $V4/S3$ (vidi prethodne nastavke). Oba entiteta imaju formu spirale zavijene oko središnje linije, odnosno - centralne linije simetrije, koja je ujedno i njihova zajednička (četvrta) dimenzija pri čemu su međusobno pomerene za 90° u toj zajedničkoj, deljenoj dimenziji. Centralna linija simetrije (strukture S^1) je zatvorena u samu sebe, tj. ima kružni (elipsoidni) oblik tako da i prostor-vreme spirale tvore beskrajne ali konačne 4D entitete Rieman-ovske strukture S^3 .

Ista ova linija, centralna linija simetrije, je u našem prostor-energija dijagramu predstavljena funkcijom $M \sim R^2$ koja zapravo predstavlja svojevrsan "trag" (trajektoriju?) "razvoja" Svemira. Obzirom da su (poluprečnik sfere) $R = c \cdot T$ i (talasna dužina) $\lambda = c \cdot t$, Veličina T se može shvatiti kao «vanjsko» a veličina t kao «unutrašnje» vreme što ukazuje na opravdanost postavki po kojima «unutrašnje» i «vanjske» hemi-hipersferne oblasti, iako inverzne semi-realnosti imaju identičnu, u ovom slučaju «vremensku», strukturu. Inače, podrazumeva se da obe izvorne veličine, poluprečnik sfere (ordinata/prostor) i talasna dužina (apscisa/energija) imaju prostorne kvalitete što opet ukazuje na istovetnost hemi hipersfernih struktura iako ih mi percipiramo kao inverzno-opozitne kategorije.

CONICAL HELIX WITH LOG RISE

Naše poimanje sveta, zasnovano je uglavnom na čulno-racionalnom iskustvu pa su samim tim i naše spoznaje primerene takvom pristupu. Ilustracije radi, u cilju demonstracije mogućnosti kakve nam nudi ovde izložena gradja prostorvremena, model KGE i VOS, posebno moje shvatanje i tumačenje pojma «Totalne energije stabilnog objekta», opšta razmatranja W.Russell-a (npr. «Geometry and mathematics of octave waves»), sasvim je očito da stvarna

višedimenzionalna trajektorija čestice (čestica-talasa u terminologiji modela) koja je ubrzana do vrednosti veoma bliske brzini svetlosti (u skladu sa

H3 Modela KGE) daljim ubrzavanjem sve više i više poprima oblik konusne spirale sa logaritamskim porastom. Projekcija ovakve putanje u našu kvazi-realnost oblika 3D+1T potpuno je analogna onoj koju nam nudi T.R. kroz pojam «kontrakcije dužine u pravcu kretanja», s tim što je naše tumačenje strukturno jasnije, logičnije a samim tim i verovatno tačnije.

Razlika izmedju makro i mikro univerzuma je samo relativna i ona postoji jedino u dimenzionoj skali - trenutak vremena u malom delu prostora sasvim je analogan dugom periodu vremena u velikom prostoru. Razlike se javljaju pri promeni «ugla» posmatranja, u zavisnosti od relativne razlike položaja objekta i posmatrača na dimenzionoj skali.

Protoni, atomi, planete, zvezde, galaksije pa i ceo svemir su samo progresivno veća kosmička tela različite gustine (energije). To je zapravo fraktalni niz materijalnih tela koja «rastu» i «razvijaju se» jedna iz drugih

¹ Merenje „vremena“ obavlja se posredno, preko kretanja supstance (kazaljke sata npr.) u prostoru i sinhrono-simultano „preklapanje“ određenih tačaka (vrh kazaljke sa oznakama na brojčaniku sata) što onda za nas predstavlja (određeni ?) „trenutak“. PUT koji pređe kazaljka od jedne do druge oznake brojčanika predstavlja «proteklo vreme» ...

² Daniel Srsa, „Prophets Manual“, Fractal Supersymetry of double helix.

³ Samo uslovno rečeno jer je to zapravo „ogledalska“ slika prve „prostorne“ dimenzije.

⁴ „Prophets Manual“, Fractal Supersymetry of double helix, Daniel Srsa; „Timelike Helices in Flat Space-Time“, J. L. Synge, „Introducing the space-time helix and the possible destruction of all matter“, Roland Weiss Clopton; „The geometry of spacetime“, James J. Callahan; „Spacetime physics research trends“, Albert Reimer ...

⁵ Asocijacije: Gel Man, troična struktura materije, kvarkovi; «U hriscanskoj simbolici vreme je Logos ili Sveti Duh, prostor je Otac a materija je Sin ...» Dr. Velimir Abramovic, „Tesliana“, br. 2/3, Klub NT, Sfairos, Beograd, 1994.g.

⁶ U terminologiji našeg modela pojam nematerijalnog izvora bi mogao (naravno ne strukturno nego samo asocijativno) biti ekvivalentan pojmu realne (termogene) otpornosti u RLC kolu ugodjenom na rezonantnu frekvenciju kada induktivna i kapacitivna otpornost imaju ekvivalentne ali inverzne vrednosti.

⁷ Izvod (derivacija) linearne funkcije – linije – je tačka.